

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11.08.1993, sp. zn. To 146/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:TO.146.1993.1

Číslo: 8/1994

Právní věta: Jako nepřipustnou (§ 148 odst.1 písm a) tr.ř.) zamítne nadřízený soud stížnost, kterou stěžovatel podal v důsledku nesprávného poučení soudu, že proti jeho usnesení je stížnost přípustná, ač tomu tak není, např.proto,že jde o usnesení soudu rozhodujícího v druhém stupni.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 11.08.1993

Spisová značka: To 146/93

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Stížnost

Předpisy: 141/1961 Sb. § 148 odst. 1 písm. a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 8

Jako nepřipustnou (§ 148 odst. 1 písm. a) tr. ř.) zamítne nadřízený soud stížnost, kterou stěžovatel podal v důsledku nesprávného poučení soudu, že proti jeho usnesení je stížnost přípustná, ač tomu tak není, např. proto, že jde o usnesení soudu rozhodujícího v druhém stupni.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze z 11. 8.1993 sp. zn.11 [To 146/93](#))

Vrchní soud v Praze zamítl podle § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. stížnost R. S. proti usnesení Městského soudu v Praze z 21. 7.1993 sp. zn. 5 To 69/93.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením soudce Městského soudu v Praze byl obžalovaný R. S. podle § 68 tr. ř. z důvodů uvedených v § 67 písm. a) tr. ř. vzat do vazby. Z odůvodnění tohoto usnesení je patrné, že obžalovaný, který je stíhán pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., se od

12. května 1993 bezdůvodně nedostavoval k veřejnému zasedání, které mělo být konáno o jeho odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6. listopadu 1992 čj. 4T 35/91-470, přičemž vzhledem k tomu, že obžalovaný neoznámil místo svého pobytu, nebylo možné zajistit jeho vyznění o veřejném zasedání.

Proti tomuto usnesení podal obžalovaný stížnost bezprostředně po jeho vyhlášení, a poté, co byl soudcem Městského soudu poučen o svém právu podat stížnost do tří dnů od jeho vyhlášení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu. Svou stížnost obžalovaný ani dodatečně neodůvodnil.

Vrchní soud nepřezkoumal ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení a řízení jež mu předcházelo, neboť proti zmíněnému usnesení není stížnost přípustná. Soudce Městského soudu v Praze postupoval v rozporu s ustanovením § 141 odst. 2 věta druhá tr. ř., pokud poučil obžalovaného o přípustnosti stížnosti proti usnesení, kterým byl tento vzat do vazby. Opominul totiž skutečnost, že zákon sice výslovně stížnost proti rozhodnutí o vazbě připouští (§ 74 odst. 1 tr. ř.), ale soudce Městského soudu v Praze zde rozhodoval ve stádiu řízení o odvolání, a ne v řízení o věci v prvním stupni, když pouze v tomto řízení je stížnost proti usnesení soudu přípustná. V tomto směru je dále zapotřebí zdůraznit, že nesprávné a zákonu odporující poučení o možnosti podat stížnost, nemůže nic změnit na tom, že zákon v těchto případech stížnost nepřipouští. Zde je nutno poukázat na obecnou právní zásadu, že nikdo nemůže, a to ani rozhodnutím soudu nabýt více práv, než mu dává zákon.

Z těchto důvodů byla stížnost obžalovaného R. S. jako nepřípustná podle § 148 odst 1 písm. a) tr. ř. zamítnuta.